

den høitærede Finanzminister, naar han ikke iaar har forelagt os et Dyrctidstillæg til Embedsmændene paa Finanzloven, men derimod derpaa har foreslaaet et Lønningsstillæg til Skolelærerne. Der er jo en ikke ringe Forskjel mellem Lønningsstillæg og Dyrctidstillæg. Lønningsstillæg giver man under Forhold, hvor man mener, at Lønningerne i Virkeligheden ere for smaa, Dyrctidstillæg giver man i Reglen kun, naar det er Dyrctid, og da ogsaa til dem, der have gode Lønninger, fordi man veed, at de under saadanne Omstændigheder have ondt ved at underholde sig. At den høitærede Minister forelagde sit Lovforslag om Dyrctidstillæg til Embedsmænd, efterat Dyrctiden var ophørt, blev jo almindelig anerkjendt fra alle Sider ifjor saavel af dem, der vilde give Tillæg til de høiere staaende Embedsmænd, som af dem, der ikke vilde give det. Nu er det blevet sagt, at det indeværende Aar er lige saa dyrt et Aar som 1870; ja, at det endog saa er dyrere, men jeg tror, at de fleste af os ere tilstrækkelig erfarne i saa Henseende til at vide, at der snarere er Udsigt til Tilbagekribs i saa Henseende end til Fremgang. Det er Noget, vi ikke let lade os bebrage af, det fjende vi godt Allesammen. Jeg har ligesom den sidste Aar, det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup), spejdet efter, at den høitærede Minister vilde søge at gjøre gjældende her i Thinget, at der nu kun var liden Efterspørgsel efter Embederne, og at man ikke godt kunde faae dem besatte med kvalificerede Mænd, som havde tilstrækkelige Kundskaber til at bestyre dem; jeg har som sagt spejdet efter, at dette vilde komme frem, og den høitærede Minister har nu udtalt sig i den Retning; men efter Alt, hvad vi have kunnet mærke, synes der jo ikke at være nogen Mangel paa Ansøgere; det har viist sig, at der er mere end tilstrækkelig af dem, saavidt man har kunnet skjønne. Den høitærede Minister sagde, at han ikke vilde bortlicitere Embederne. Jeg har nu ikke hørt, at Nogen her i dette Thing vilde bortlicitere Embederne, men en ganske anden Sag er, om Landet tjener Noget ved at give usforholdsmæssig høie Lønninger. Jeg for min Part tror det i Virkeligheden ikke. Jeg har ogsaa spejdet meget efter og vilde gjerne vide, hvilke Grunde der kunde gives for, at vi i Virkeligheden skulde give større Lønninger, og jeg har da samlet Oplysninger op hist og her herom, og jeg har tegnet nogle enkelte Punkter op. En af de vigtigste Grunde, som jeg har hørt anføre derfor, er, at Folk i Almindelighed i alle Klasser gjøre større Fordringer til Livet, end man gjorde forhen, og at følgerig ogsaa Embedsmænd gjøre det Samme, og dernæst er det ogsaa udtalt, at Embedsmændene gjøre Fordring paa, at deres Børn komme i en lignende Stilling som de selv, og endelig, at vi havde en hæderlig, dygtig og retskaffen Embedsstand, som vi ikke maatte sætte for haardt paa Prøve, saa at de

kunde gaa hen og gribe til Noget, som ikke var heldigt. Dette er nogle af de vigtigste Grunde, som jeg har hørt anføre, for at vi skulde give større Løn, end vi nu give. Hertil vil jeg nu svare, at hvad det angaar at gjøre større Fordringer til Livet, er det blevet sagt og ogsaa skrevet, — jeg har endog saa set, at en Præst har skrevet det, jeg tror, i et af de kjøbenhavnske Blade — at Gaardmændene ønskede, at deres Sønner kunde blive Gaardmænd og ikke Husmænd, og at Husmændene ønske, at deres Sønner skulde blive Husmænd og ikke Indsiddere o. s. v. Det er jo et ganske fromt Ønske, og jeg vil indrømme, at det er vistnok saaledes i Livet med os Alle, at vi ønske, at det skal frem og ikke tilbage, at man kan faae det bedre og bedre. Ja, stillede Forholdene sig nu virkelig saaledes, at der var Udsigt til, at det kunde blive bedre, var det en anden Sag; men det tror jeg ingenlunde. Lad mig tage Gaardmandsklassen og se, om vi kunne give vore Børn Udsigt til, at de kunne faae det bedre, end vi have det. Hvis en Mand f. Ex. har 6 Børn og skal dele sin Gaard imellem sine Børn eller sælge den og skifte Pengene, da kan der vistnok knap være Udsigt til, at de engang i Tiden alle kunne faae halvt saameget, som han har, saa at de ikke kunne faae det bedre. Det er ganske sikkert, at de kunne ønske det, men der er ikke Udsigt dertil. (Afbrydelse af Røjer) Nei, det kommer de ikke saa nær, siger det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds, og jeg er fuldstændig enig med ham. Lad mig f. Ex. stille det Regnestykke op, at en Mand har en Gaard til 40,000 Kr. og 6 Børn. Selv om baade Manden og Konen dø, og der skal stiftes mellem Børnene, ville disse ikke kunne faae mere end 6—7,000 Kr. hver, og hvor stor en Eiendom ville de vel kunne faae derfor? Selv om en af dem ogsaa fik en Høstefælle, der havde ligesaa meget, vilde han dog i Reglen kun kunne faae en Gaard af den halve Størrelse. Vel er der dem, der ved Høstefæll eller paa anden Maade arbejde sig frem og faae mere, men det er kun enkelte Tilfælde. I det Hele tror jeg, at vi vilde gjøre godt i at tænke os, at vi ikke skulde gjøre saa store Fordringer til Livet. At vi have en hæderlig Embedsstand, vil jeg fuldstændig indrømme, men der er braadne Aar i alle Lande og der kan jo ogsaa være Undtagelser i Embedsstanden, det er en Selvsølg. Jeg tror, at hele det danske Folk er et hæderligt og retskaffent Folk, men desuagtet have vi ligesuldt Straffeanstalter, fordi der er Folk, der danne Undtagelser, og vi vide ogsaa godt, at der har været Embedsmænd, der ere løbne bort med Kassen, for ikke at sige, at de have brøkket Kassen op. Men, som sagt, det er Undtagelser. Jeg veed ikke, hvad det er, vi friste Embedsmændene ind paa. Jeg har læst i Landstingstidenden, at de kunde henvende sig til de billige Pantelaanere osv., men det tror jeg kun er Noget, som